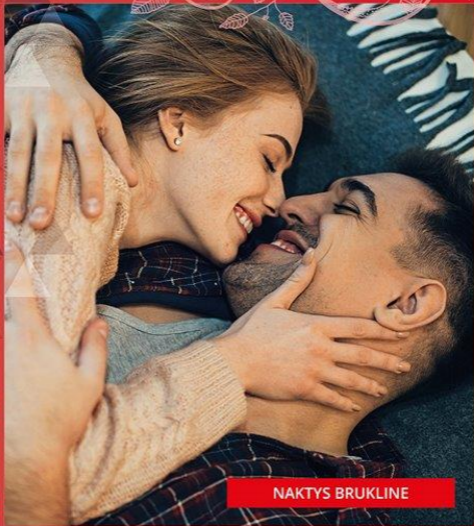

Svajonų
ROMANAI

Aistra

Knygute.lt

JOANNE ROCK
Devyni mėnesiai aistros

2023 sausis-balandis

NAKTYS BRUKLINE

Joanne Rock

**DEVYNI MĖNESIAI
AISTROS**

Trijų knygų serija
„Naktys Brukline“
Pirma knyga

Joanne Rock,
A Nine-Month Temptation, 2021
© Joanne Rock, 2021

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Sondra Vekvert, vertimas iš anglų kalbos, 2022

Lina Noreikaitė, knygos viršelio dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2023

ISBN 978-609-03-0861-5

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2023

1

Pats. Geriausias. Darbas.

Seiblė Kordero gurkštelėjo brangaus šampano ir pažvelgė į savo atvaizdą žmogaus ūgio veidrodyje bendrovės „Zeino dizainas“ studijoje Manhatane, kur pastaruosius tris mėnesius dirbo stiliste. Koks kitas darbas suteiktų išsiskyrusiai moteriai iš Luizianos galimybę vilkėti aukščiausios klasės drabužius iš garsiausios šių metų kampanijos? Žinoma, suknelė, kurią dėvėjo, jai nepriklausė. Jos finansinė padėtis toli gražu ne tokia. Šį vakarą Seiblė pasipuošė šiuo šilkinio meno kūrinio dėl socialinių tinklų reklamų, kurias po kelių valandų ketino filmuoti. Dizaineris Marselis Zeinas palaikė jos norą populiarinti bendrovę ir leido Seiblei likti studijoje iki išnaktų vienai.

Velniat, ji dėkinga už tokį pasitikėjimą. Dvidešimt devynerių Seiblė vyresnė už kitus mados namų darbuotojus, išskyrus patį dizainerį. Sugriuvus santuokai ji be galo džiaugėsi gavusi galimybę įgyvendinti svajonę tapti stiliste.

Gyvenimas suteikė dar vieną progą. Seiblė nepaleis jos iš rankų.

Kitados Luizianos valstijoje Seiblė turėjo įgyti mados srities specialisto diplomą, tačiau

pametė galvą dėl protingai kalbančio politikos mokslų magistranto, sugebėjusio įtikinti, kad svarbiau įgyvendinti jo svajones, o ne savo. Seiblė, nors ir apdairi, ne itin nustebo, kai suprato, kad vos tik ėmė neatitikti jo susikurto tobulos žmonos modelio, jis nusprendė gyvenimą tęsti be jos. Savo kailiu teko patirti, kad kai kuriems vyrams moterys – tarsi lėlės ar veidrožiai, skirti atspindėti tik tai, ką jie nori matyti.

Seiblė jau buvo beveik atsigavusi nuo skausmo, kurį teko išgyventi dėl buvusiojo. Vis dėlto Bijoncei uždainavus, kad reikia iškelti į viršų vidurinį pirštą ir sušukti: „Viso gero!“, iki galo pagarsino aparatūrą.

Gavusi svajonių darbą, ji negalėjo ir toliau liūdėti. Gal ir teks kurį laiką gyventi nuo algos iki algos Bruklino bute, kurį nuomojosi su trimis merginomis, tačiau ji bent turi puikią vietą, kurią gali vadinti namais.

Seiblė basomis šoko ant kietmedžio grindų. Šįvakar po darbo ji dar kurs filmukus apie šampano gamintojus, kurie susisieks su Zeinu dėl mokamų reklamų – išlaidos nedidelės, tačiau reklama naujiems mados namams puiki. Jai nebūtina atrodyti lyg modeliui – filmuos save iš nugaros; įspūdingo kaspino galai nuo kaklo krito ant nuogos nugaros ir lietėsi prie velniškai

seksualios šilkinės suknelės, prigludusios prie klubų.

Stengdamasi neišpilti laikomo gėrimo, Seible apėjo visas Traibekos rajone esančio lofto patalpas, patikrino, ar daiktai vietose, ar sudėti tinkamai, norint nufilmuoti trumpų reklamų seriją. Ji parinko dizainerio kurtus įdomius baldus ir sutempė juos į erdvę lofto viduryje, tarp jų ketino vaikščioti vilkėdama suknelę. Įjungė nukreipiamuosius prožektorius, tamsiausiose vietose pastatė pasiskolintus šviestuvus. Gal ir ne moderniausios technologijos, tačiau rezultatas bus geras. Būsimų reklamų turinys taip pat nebus prašmatniausias. Filmuos tuos pačius, standartinius judesius du kartus – pirmą kartą šį vakarą, dėvėdama juodą šilkinę suknelę, o kitą – dienos šviesoje, tada vilkės tokią pačią suknelę, tik baltą. Tada sumontuos abu filmukus į vieną.

Buvo beveik pasiruošusi. Trūko tik kelių promilių, kad įgautų drąsos užkariauti podiumą.

– Į sveikatą, Seible. – Ji pakėlė taurę prie lūpų, prieš gurkštelėdama pasimėgavo sproginėjančiais burbuliukais, kutenančiais nosį.

Norėjo, kad filmuke šampano butelis būtų pusiau tuščias, bet *kažkodėl* nesugalvojo brangaus išlaikyto gėrimo išpilti į kanalizaciją.

Rodēs, vienintelis tinkamas būdas ištuštinti butelį – šampaną išgerti pačiai. Be to, Seiblei reikėjo įgyti daugiau pasitikėjimo savimi, nes šilkinė suknelė buvo prigludusi lyg antra oda, o ji netrukus ketino filmuoti užpakaliuką ir parodyti jį „plačiu mastu“. Alkoholis ir Karalienė B., vis dar dainuojanti fone, buvo būtini, atsižvelgiant į tai, kad „Zeino dizaino“ įkelti filmukai turėjo daugiau nei šimtą tūkstančių peržiūrų.

Taip, galbūt ši reklama, kurioje ji netrukus nusifilmuos, bus paskutinis taškas – lyg iškelti vidurinį pirštą tiesiai buvusiam priešais veidą. Seiblei šiandien skambino mama pranešti, kad jis su naująja žmona laukiasi kūdikio. Su moterimi, kuri užėmė Seiblės vietą dar nė nesupratęs, kad santuoka baigėsi.

Seiblė nepyko dėl to, kad jis toliau gyveno kaip gyvenęs. Buvo apmaudu dėl to, kad ją paliko, nes jai taip ir nepavyko pagimdyti. Nors ji stengėsi. Taip, skaudu, kad nepasisėkė išsaugoti santuokos. Bet labiausiai žeidė prisiminimai apie persileidimą, palikusį tuštumos jausmą širdyje. Liūdna, kad buvęs vyras Seiblę iškeitė į vaisingesnę moterį.

Šis faktas prašyte prašėsi kietos muzikos ir visų kitų kietos moters atributų, tokių kaip ši suknelė. Seiblė buvo apsiavusi batelius

aukštasis ir plonasis kulniukais – su tokiais kiekvienos moters kojos atrodytų nepakartojamai. Paskutinį kartą seksualiai Seiblė jautėsi taip seniai.

Netikėtai priešais akis iškilo Romano Zeino portretas. Dizaino namų savininkas, Marselio vyresnysis brolis ir bendrovės galva. O galbūt Seiblei taip tik atrodė, nes Romanas aukštas, tamsus ir plačių pečių. Kai juodu susitiko, ji trumpam užmiršo profesionalumą ir pajuto kažką nuodėmingo. Pirmą darbo savaitę jie persimetė vos keletu žodžių, ir jis grįžo į Los Andželą, ten vadovavo tarptautinei kompanijai „Zeino kapitalas“. Tąkart jis tarsi nurengė Seiblę žvilgsniu, pakurstydamas nuodėmingą fantaziją.

Tai tikrai kvaila. Nieko daugiau nei tuščios fantazijos, niekada nepavirsiančios realybe, nes Romanas neturėjo nieko bendro su besikeičiančiomis mados namų darbuotojomis. Tačiau kai jis paklausė jos apie patirtį – mados srityje, žinoma, – Seiblė pajuto moteriškos jėgos antplūdį.

Leisdama atsiminimams atgimti, ji giliai iškvėpė ir pridėjo pirštą prie dėkle ant trikojo įtaisyto telefono mygtuko „Filmuoti“.

O taip, po velnių, ji tikrai nestovi vietoje.

Siekia svajonės.

Po vienos, dviejų, trijų...

Romanas Zeinas, vos tik išlipęs iš juodo limuzino šalia Vestri gatvėje esančio pastato, kuriame dirbo jo brolis, išgirdo muziką. „Zeino dizaino“ loftas buvo septintame aukšte, tad muzika Romanui pasirodė... pernelyg garsi. Pažįstant Marselį, tai nėra kiek nestebino. Jis visiems atrodė lyg balta varna, tik ne Romanui. Marselis gyveno taip, kaip norėjo, dėl to Romanas juo žavėjosi ir sutiko tapti verslo partneriu. Galbūt Marselis ir neturėjo Romano įgūdžių finansų srityje, tačiau apie drabužius išmanė viską.

Be to, Marselis buvo šalia, kai Romanui teko išgyventi sunkiausius metus. Po žmonos mirties jis vienintelis iš šeimos nekalbėjo banalybių. Romanas jautėsi už tai skolingas.

Vis dėlto, kad ir kaip mylėjo Marselį, matė ir jo polinkį išleisti per daug, siekiant išgarsinti savo kūrybą. Romanas stengėsi kuo dažniau lankytis studijoje ir priversti dizaino namus neišlaidauti, kol ras pirkėjų Marselio verslo idėjai paremti. Romanas tikėjosi, kad popmuzikos himnas, skambantis pro langą iš septinto aukšto dešimtą valandą vakaro, reiškė, jog

brolis dirba viršvalandžius ir atkakliai siekia tikslo. Šį vakarą jis brolio susitikti neplanavo. Tikėjosi įsmukti į butą, sujungtą su studija, ir keletą valandų numigti prieš pasimatydamas su juo iš pat ryto. Visai nenorėjo studijoje susitikti su svetimais žmonėmis.

Ypač su neseniai pasamdyta stiliste, kurią sutiko aną kartą svečiuodamasis Niujorke. Tikra viliokė iš pietų, pasakiusi vos kelis žodžius seksualia, ištęsta kalbėjimo maniera, sugebėjo užkaiinti kraują.

Jos vengdamas Romanas laikėsi atokiau nuo „Zeino dizaino“. Po žmonos mirties moterų draugijos nesišalino. Dažniausiai numalšindavo aistrą su moterimis, kurios nejaudindavo taip... stipriai. Išraiškingų formų, beprotiškai patraukli Seiblė putliomis lūpomis buvo *jau tikrai per daug*.

Jei dar šįvakar pavyktų pasikalbėti su Marseliu, Romanas iš pat ryto galėtų vykti į kitus susitikimus, prieš bendradarbiams pasirodant studijoje.

- Gero vakaro! - išlipęs iš automobilio pro pravertą langą šūktelėjo vairuotojui Romanas.

Įlėjęs į plytinį pastato vestibulį su didele arka, prilietė atrakinimo kortelę ir atidarė sunkias

metelines duris, kad patektų į liftą. Ieškodamas lifto rakto, atkreipė dėmesį, kad čia muzika skamba ne taip garsiai.

Pramoninio dydžio lifte Romanas iš karto atlaisvino kaklaraištį. Ryšėjo jį todėl, kad skrisdamas iš Los Andželo dalyvavo vaizdo konferencijoje. Brolis tikrai išrėžtų pamokslą dėl konservatyvių Romano drabužių. Akivaizdu, kad vadovauti kompanijai ir dirbti su klientais yra toli nuo aukštosios mados. Na, bent jau jo marškinius kūrė brolis. Žinoma, Marselis modeliavo daugiau drabužių moterims nei vyrams, tačiau jo sugalvoti vyriški drabužiai buvo nuostabūs ir išskirtiniai: sagos iš perlų, prancūziško stiliaus kantas, individualus siuvimas.

Kai liftui sustojus atsidarė durys lofte, Romanas kaip tik grūdo kaklaraištį į lagaminą. Nuo ritmenbliuzo vibravo grindys, būgnai ir muzika priminė naktinį klubą. Darbo erdvės vidurys buvo ryškiai apšviestas, šonuose tvyrojo šešėlis.

Ne apšvietimas ir ne muzika privertė Romano širdį plakti stipriau.

Širdis supulsavo išvydus išdidžiai žingsniuojančią moterį – juoda šilkinė suknelė prigludusi

prie kūno linkių, rodės, net prilipusi. Blizgantys tamsūs plaukai netvarkingai sukelti į viršų, šukuoseną prilaikė gumelė. Suknelė neturėjo nugaros. Jokios. Medžiaga dengė tik užpakaliuko iškilumus, duobutės stuburo apačioje dar paryškino nenuginčijamą seksualumą.

Platūs kaspino galai buvo nukarę nuo kaklo žemyn ir suposi Seiblei tarp menčių. Jai judant, klubai tarsi kvietė prieiti – gundė taip stipriai, kad Romanas nejučiomis ėmė žingsniuoti artyn. Netvirtai laikydama šampano taurę tarp pirštų, Seiblė vaikščiojo tarp manekėnų, aprengtų suknelėmis ir kitais Marselio kurtais drabužiais. Sukosi tarp manekėnų, tarsi jie būtų vienas kitą dievinantys įsimylėjęliai, tai priliesdama skruostą, tai atsitrenkdama klubu.

Tokia seksuali, kad jam atėmė žadą, pulsas dažnėjo kaskart žengus žingsnį Seiblės link.

Bum. Bum. Bum.

Kodėl muzikos ritmas sinchronizavosi? Romanas norėjo pagauti Seiblę. Prisitraukti tuos gundančius klubus.

Seiblė stabtelėjo ir gašliai pažvelgė sau per petį. Pamačiusi Romaną suklykė.

Nukritusi ant kietmedžio sudužo šampano taurė.

Velnius.

Tai *ji*. Atpažinęs moterį, kurios tikėjosi išvengti, Romanas stengėsi suimti save į rankas.

- Tai tik aš, - užtikrino jis, eidamas prie aparatūros, padėtos ant lentynos tarp dviejų arkinų langų, už kurių driekėsi gatvė. Pritildęs muziką, pasisuko į Seiblę. Moterį, apie kurią mintys, nors buvo susitikęs vieną vienintelį kartą, nuolat sukosi galvoje. - Aš Romanas, - priminė.

Jis negalėjo nusišypsoti dėl to, kad Seiblė spokso lyg pamačiusi vaiduoklį. Mintis, kad jo neprisimena, nors jis niekaip nepajėgė jos išmesti iš galvos, kirto per vyrišką ego. Tačiau tiek jau to.

- Žinoma, prisimenu tave, - skubiai pasakė Seiblė, lyg jo balse būtų išgirdusi susierzinimą. - Atsiprašau, - sumurmėjo. Nejau susigėdo? - Tiesiog nieko nelaukiau, - aiškino ji, skruostus nudažė raudonis.

Matydamas, kad Seiblė netrukus užlips ant taurės duženų, Romanas suskubo jai pagalbėti. Kilstelėjo ją ir taip padėjo išvengti pavojaus. Kad tai prastas sprendimas, Romanas suprato iš karto, vos rankos palietė liemenį. Pirštai glostė nuoga odą, nykščiai spaudė juoda šilką aukščiau klubų. Keliant Seiblę, krūtys įsirėmė

jam į krūtinę.

Jis nenorėjo liautis. Tik ne dabar, kai sukietėję speneliai prisilietė prie kūno. Tik ne dabar, kai išgirdo negilų atodūsį ir švelnus iškvėpimas su kuteno įkaitusią kaklo odą, išvydo pritarimą šviesiai rudose akyse. Velniai rautų, jis nenorėjo jos paleisti.

Prisivertė atplėšti pirštus nuo taip traukiančio nepakartojamo kūno. Sugniaužė kumščius ir įsikišo į kišenes.

Ji sumišusi pažvelgė į Romaną, lyg nesuprasdama, kodėl ją pakėlė. O gal nesuvokdama, kodėl ją paleido. Ši mintis nepaliaujamai sukosi jo galvoje. Pro sukąstus dantis Romanas išrėžė:

- Reikia sutvarkyti.

Nuėjo paieškoti, kuo sušluoti stiklus. Romanas kalbėjo šiurkščiai, tačiau žūtbūt turėjo ką nors veikti. Ir atplėšti nuo jos rankas.

- Galiu sušluoti, - pasakė Seiblė ir nusekė paskui jį į virtuvėlę, kuri per renovaciją buvo prijungta prie lofto. - Aš sudaužiau. Galiu pati sutvarkyti.

Ko gero, ji nusiavė batelius, nes žingsniavo labai švelniai. Ji erzino tai, kad jautė tokį stiprų jaudulį vien girdėdamas ją judant....